SÁCH HỒNG ĐẶC BIỆT

SÁCH RỪNG

TẬP III

CÓ HỔ! CÓ HỔ!

BẢN DỊCH CỦA HUYỀN HÀ

THEO NGUYÊN VĂN CỦA RUDYARD KIPLING

BỜI NAY

SÁCH RỪNG TẬP III

CÓ HỔ ! CÓ HỔ !

Hỡi tay săn can đảm kia đi săn được gì ?
Anh ơi, tôi rình đợi đã lâu và tôi rét lắm.
Anh đi kiếm mồi gì vậy ?
Anh ơi, mồi nó hãy còn ăn cỏ trong rừng.
Ở đâu, cái sức khỏe làm cho anh kiêu hãnh ?
Anh ơi, sức khỏe nó bay thoát ra khỏi hông tôi rồi.
Vì sao anh chạy vội vàng như thế ?
Anh ơi, tôi về hang để chết.

∴

Khi Mowgli rời bỏ hang sói, sau cuộc cãi cọ với bầy ở Hòn Đá Hội Đồng, nó đi xuống phía các ruộng cày, chỗ người làng trú ngụ. Nhưng nó không muốn dừng gót lại đây : gần rừng quá, vả lại nó biết là ít ra

nó đã chuốc lấy một kẻ thù nguy hiểm ở Hội Đồng. Vì vậy nó cứ tiến đi trên con đường gồ ghề thoải xuống thung lũng, nó phóng nước đại một mạch ước chừng hai mươi dặm, đến một xứ nó chưa hề biết. Thung lũng mở ra trên một khoảng đồng bằng rộng bao la, lơ thơ điểm những vồm đá, và có những khe hố cắt ngang dọc. Ở một đầu thì có một khu làng nhỏ, và ở đầu kia là rừng rú rậm rạp ngả mau xuống mé đồng cỏ, và dừng hẳn lại một cách đột ngột, như thể là người ta đã xén phăng rừng bằng một nhát xẻng vậy. Trên đồng bằng, nơi nơi đều có trâu bò đương ăn cỏ, và khi những thằng bé đi chăn trông thấy Mowgli, chúng hét lên mà bỏ chạy và những con chó vàng của vang lên; đó là lũ chó hoang lang thang chung quanh các làng Ấn-độ. Mowgli cứ đi, bởi vì nó đói lắm, và khi đến cổng làng, nó thấy cái bụi gai mà mỗi buổi chiều người ta dùng để bịt cửa, mở sang một bên.

Nguyên nó đã gặp thứ hàng rào đó trong những cuộc viễn chinh ban đêm đi tìm thức ăn. Nó bèn nói :

— Hèm ! Thì ra ngay ở đây người ta còn sợ Dân Rừng.

Nó ngồi ở gần chỗ cổng, và lúc có người đi ra, nó liền đứng dậy, há miệng, thò ngón tay trỏ vào bên trong ra hiệu là nó cần thức ăn. Người kia trố mắt ra nhìn, rồi chạy quay về chỗ lối đi độc-nhất trong làng mà gọi người pháp sư. Người này là một tên Ấn-độ to béo, mặc đồ trắng, trên trán thích dấu đỏ và vàng. Y ra cổng cùng với hơn một trăm người khác, người nào cũng giương to mắt ra mà nói nói kêu kêu, và trỏ

Mowgli cho nhau xem.

Mowgli tự nhủ thầm :

— Cái đám Dân Người kia thật không có lễ phép gì cả. Chỉ có con khỉ xám mới đủ tư cách ăn ở ra tuồng ấy.

Nó lật mớ tóc dài ra đằng sau, và chau mày nhìn đám đông.

Người pháp sư nói :

— Có gì mà phải sợ hãi ? Các bác thử xem những vết ở tay ở đùi nó. Đấy là vết răng chó sói. Nó chỉ là một thằng bé sói ở trong rừng chạy ra đây.

Lẽ dĩ nhiên là trong lúc nô đùa, lũ sói con cắn Mowgli mạnh quá ý muốn của chúng, vì vậy khắp tay chân thằng bé chi chít những sẹo trắng. Nhưng không đời nào nó gọi những cái ấy là vết cắn, bởi vì nó hiểu là cắn thật thì phải như thế nào.

Có hai ba mụ đàn bà nói rằng :

— *A-rê ! A-rê !* Tội nghiệp cho thằng bé bị chó sói cắn ! Trông nó khảm đây. Mắt nó như lửa đỏ. Chị Messua ạ, tôi lấy danh dự ra mà bảo rằng thằng bé này giống thằng bé con chị bị hổ vồ.

— Để tôi xem nào.

Một người đàn bà nói thế. Cổ chân cổ tay mụ đeo những kiềng đồng thô nặng. Mụ giơ tay lên che mắt để nhìn Mowgli cho kỹ càng.

— Đúng đấy. Nó gầy hơn, nhưng mắt nó rõ thật là mắt thằng con tôi.

Người pháp sư là một người khôn ngoan; y biết rằng Messua là vợ người giàu nhất vùng ấy. Y mới

ngước mắt nhìn lên trời một phút rồi nghiêm chỉnh nói rằng :

— Cái gì Rừng Rú lấy đi, thì Rừng Rú lại trả về. Chị ạ, chị cứ đưa thằng bé này về nhà, và chị chớ có quên tôn kính người pháp sư có con mắt nhìn tận xa trong đời người ta.

Mowgli tự bảo thầm :

— Nguyền lên con bò mộng đã chuộc tao! Quả thật những lời người ta nói ở đây giống như cuộc xem mặt trong Bầy ! Thôi được, mình là người thì mình phải cư xử cho ra người.

Đám đông giải tán cùng với khi người đàn bà ra hiệu cho Mowgli theo mình vào lều. Ở đấy có một cái giường sơn đỏ, một cái chum sành để đựng thóc; bên ngoài chum có những hình vẽ nõi kỳ khôi, và độ dăm sàn chiếc sanh đồng; ở một bức tường, có pho tượng thần Ấn-độ, và trên tường treo cái gương soi thật hiệu, thứ bán tám xu ở các phiên chợ nhà quê.

Mụ cho thằng bé uống thật nhiều sữa, ăn bánh rồi mụ đặt tay trên đầu nó và nhìn sâu vào mắt nó; vì có lẽ mụ tưởng rằng nó là con mình, là đứa con bị hổ mang vào rừng nay mới trở về. Vì vậy mụ mới gọi :

— Nathoo ! Nathoo !

Mowgli không tỏ vẻ gì là biết lẽn lên gọi nó.

— Con có nhớ ngày mẹ cho con đi giầy mới không?

Mụ sờ chân nó, thấy cứng như sừng.

Mụ buồn rầu mà rằng :

— Không, thứ chân này chưa hề sỏ vào giầy; nhưng con giống thằng Nathoo của mẹ lắm, và con sẽ là con

tu.

Mowgli thấy khó chịu, vì suốt đời nó chưa hề ở dưới một cái mái nhà; nhưng nhìn lên lớp mái gianh, nó biết rằng khi nào muốn đi, nó có thể đứ ra được; và lại cửa sổ cũng không có then nữa. Và nó tự nhủ :«Đã không hiểu tiếng người, thì làm người có ích gì? Bây giờ mình cũng ngốc nghếch và cũng câm như thể một người ở với bọn chúng mình trong rừng. Mình phải nói tiếng của họ mới được.

Lúc nó còn ở với lũ sói, không phải vì muốn chơi đùa mà nó học bắt chước tiếng hoẵng kêu trong rừng, tiếng ủn ỉn của con lợn lòi non. Vì vậy, khi nào Messua nói một tiếng, là Mowgli bắt chước ngay gần đúng, và trước khi trời tối, nó đã hẹn biết được tên nhiều thứ trong lều.

Đến giờ đi ngủ, có một điều khó khăn là vì Mowgli không muốn ngủ tù hãm trong lều này. nó giống in như cái bẫy báo, và khi người ta khép cửa lại, thì nó trèo ra lỗi cửa sổ. Người chồng mụ Messua bảo :

— Cứ để mặc nó. Mình nên nhớ là có lẽ nó chưa hề ngủ trong giường. Nếu thật nó được dun giủi đến đây thay đứa con ta, thì nó không trốn đâu.

Mowgli ra nằm trên bãi cỏ dài mượt ven bờ ruộng; nó chưa nhắm mắt thì một cái mõm xám và mịn như tơ đã sục dưới cằm nó.

— *Phi-u* ! — Anh Xám nói như vậy (Hắn là đứa con đầu lòng của mẹ Sói) — Ta theo em hai mươi dặm đường như thế này có bổ bẻn gì. Em có mùi khói củi và mùi chuồng bò... chẳng khác gì mùi người vậy,

chóng thế. Em bé, dậy đi, ta đem tin tức đến đây.

Mowgli ôm lấy sói mà hỏi :

— Trong rừng đều hằng yên cả chứ ?

— Ai cũng bằng yên trừ các sói bị Hoa Đỏ đổi. Bây giờ thì em hãy nghe này. Shere Khan đi săn ở vùng xa, đợi cho đến khi áo nó mọc như cũ, bởi vì nó bị cháy sém bẩn lắm . Nó thề rằng khi nào về thì nó đặt xương em trong lòng sông waingunga.

— Thế ra có hai lời thề về truyện đó. Em cũng vậy, em có hứa một chút ít. Nhưng nhận được tin tức bao giờ cũng có ích. Đêm nay em mệt, mệt lắm vì những cái mới mẻ. anh Xám ạ, nhưng anh cứ đem tin mãi mãi cho em biết nhé.

Anh Xám e ngại hỏi :

— Em không bao giờ quên rằng em là sói chứ ? Loài người rồi có làm cho em quên không ?

— Không bao giờ. Em nhớ mãi mãi rằng em yêu anh, yêu anh và tất cả mọi kẻ trong hang chúng ta : nhưng em cũng nhớ mãi mãi rằng em bị đuổi ra khỏi Bầy.

— Và em còn có thể bị đuổi ra khỏi Bầy khác nữa. Người chỉ là người, em bé ạ, lời nói của họ giống như lời nói của lũ ếch trong ao. Khi nào anh trở lại đây, anh sẽ đợi em ở bụi tre, gần chỗ đồng cỏ.

* * *

Trong thời kỳ ba tháng sau đêm ấy, Mowgli không ra khỏi cổng làng, vì nó bận học lễ thói phong tục

người .Trước hết nó phải đóng một cái khố, thật khó chịu ghê lắm ; rồi nó phải học cho biết thế nào là tiền bạc, nó chẳng hiểu bạc tiền là cái gì cả ; nó phải học cầy ruộng, nó cũng không biết cầy ruộng để làm gì. Rồi bọn trẻ trong làng chọc tức nó, nhưng may mà luật Rừng đã dạy nó không nên tức giận, bởi vì trong rừng, được sống còn và được ăn uống là do ở sự bình tĩnh. Thế nhưng khi lũ trẻ chê cười nó vì nó không chơi đùa hay thả diều với chúng, hay vì nó nói sai một tiếng nào, thì nó cần phải nhớ lại rằng không xứng cho một tay săn giết những thằng bé trần truồng, nó mới nhịn không tóm lấy chúng mà bẻ ra làm đôi. Nó chẳng có biết gì đến sức lực của mình. Trong rừng, đối với sức khỏe các giống vật khác, nó biết là mình yếu ớt ; nhưng trong làng, người ta bảo rằng nó khỏe như con bò mộng. Chắc chắn là nó không có hiểu sợ hãi là cái gì cả. Bởi vì khi lão pháp sư trong làng đe nó rằng nó mà ăn trộm muỗm của lão, thì thần thánh trong đền sẽ nổi giận, nó bèn đi lấy tượng thần đem về nhà người pháp sư và bảo lão ta làm cho thần thánh nổi giận đi, vì nó thích đánh nhau với thần thánh. Câu truyện lôi thôi to, nhưng lão thầy tu bịt đi, và chồng Messua phải trả vỏ khối là tiền để tạ tội với thần thánh.

Mowgli cũng chẳng hiểu sự phân biệt giai cấp giữa mọi người. Lúc con bò của người thợ lò chum trượt cẳng ngã xuống chỗ lấy đất sét, Mowgli nắm đuôi lừa mà kéo ra ngoài, và nó lại còn dỡ đần bọn thợ chồng chất các chum vại đem ra chợ Khaniwara. Đó là một

cứ chỉ nghịch mất vô cùng, vì lẽ rằng người thợ lò chum thuộc vào hạng hạ cấp, và con lừa của họ còn hạ cấp hơn nữa. Người pháp sư có mắng nó thì Mowgli dọa đặt lão trên lưng lừa ; lão bèn khuyên chồng Messna cho thằng bé làm lụng càng sớm càng hay.. Và bởi thế, người lý trưởng mới ra lệnh bắt Mowgli hôm sau phải đánh trâu ra ngoài làng, trông nom cho trâu ăn cỏ.

Không có việc gì làm cho Mowgli vui lòng hơn nữa, và ngay tối hôm ấy, lấy tư cách là người đi làm công cho làng, nó đến chỗ người ta hàng ngày hội họp trên một cái nền gạch, dưới bóng rợp cây vả lớn. Chỗ đó là « nhà xéc » của làng . Lý trương, tuần đinh, thợ cạo là những kẻ biết tất cả những truyện đầu cua tai ếch trong làng, và lão Buldeo là tay săn trong làng có súng hỏa mai, tất cả tụ họp ở đấy và hút thuốc vặt. Trên cành cao, một đàn khỉ truyện trò hu lô, và ở nền gạch có một cái lỗ rắn hổ mang, tối nào người ta cũng bưng đến cho rắn một vò sữa, bởi vì nó là rắn thần. Và những người già cả quây quần quanh gốc cây, nói truyện và hút cái điếu cầy *hu-ca* mãi tận khuya. Họ kể những truyện kỳ quặc về thần thánh, về người, về ma quỷ, và Buldeo còn kể những truyện kỳ quặc hơn nữa về lề lối súc vật trong rừng, kể cho đến khi lũ trẻ con ngồi mé ngoài phải trố mắt ra khỏi đầu. Phần nhiều các truyện đều thiên về giống vật, vì đối với dân làng nọ. rừng rú ở ngay sát vách Mùa màng thường bị hoẵng và lợn lòi đến sục gọi, và thỉnh thoảng, lúc nhá nhem tối, có hổ đến bắt người

ngay ở gần cổng làng.

Lẽ cố nhiên Mowgli cũng biết chút ít về các câu truyện họ kể đấy. Nó phải bưng mặt cho người ta khỏi nom thấy nó cười, trong khi Buldeo gác chiếc súng hỏa mai trên đùi gối mà từ một truyện lạ này bắt sang một truyện khác lạ lùng hơn. Và hai vai Mowgli rung lên.

Buldeo đương cắt nghĩa tại sao con hổ bắt thằng bé của Messua lại là một con hùm tinh bị hồn của một lão cho vay nợ lãi chết hồi mấy năm trước nhập vào

Buldeo nói :

— Và tôi biết rằng như thế là thật đấy, bởi vì lão Purun Dass bị què ngay từ cái chuyến loạn lạc, người ta đốt hết sổ sách của lão; còn con hổ mà tôi đương nói đây nó cũng què, bởi vì những vết chân của nó không đều.

Các bộ râu bạc kia đều tán thành :

— Đúng đấy, đúng đấy, sự thật phải là như thế.

Mowgli nói :

— Tất cả những truyện bác vừa kể đây có phải là truyện bịa, là truyện ở cung trăng đó không ? Con hổ ấy khập khiễng là tại nó sinh ra đã thọt cẳng rồi, ai cũng biết thế. Và bác lại nói rằng hồn người cho vay lãi nhập vào con vật không có bao giờ can đảm bằng con chó lang, như thế là bác nói như trẻ con đó.

Buldeo kinh ngạc đến nỗi trong hồi lâu không nói năng gì được và người lý trưởng thì giương to hai mắt ra.

Buldeo nói :

– *Ồ hố !* Có phải là thằng nhãi trong rừng đó không? Mày láu lỉnh như thế, thà mày đem da hổ ra Khaniwara mà nộp. Chính phủ có treo giải thưởng một trăm *rupee* cho kẻ nào giết được nó. Mày phải lặng im không được phép nói trong khi những người hơn tuổi mày nói.

Mowgli đứng dậy đi.

Nó ngoái cổ lại mà rằng :

— Suốt buổi tối hôm nay, tôi đứng nghe các người nói, và trừ một đôi lần, Buldeo không có nói một lời nào đúng cả về cái rừng rú ở liền ngay bên cạnh cửa nhà bác ta. Vậy thì làm sao tôi tin được những truyện ma, truyện thần và truyện con hoẵng mà bác ta khoe là đã được trông thấy.

— Bây giờ chính là lúc phải cho thằng bé này đi chăn trâu đó.

Người lý trưởng nói như vậy, trong lúc Buldeo tức tối thở hồng hộc và khịt khịt cái mũi trước sự hỗn hào của Mowgli.

Theo thói thường phần đông các làng Ấn-độ, người ta để cho dăm ba thằng bé dắt trâu bò ra đi từ sáng sớm, cho đến xâm xẩm tối thì về và tuy những trâu bò ấy rất có thể dày xéo người cho kỳ chết, chúng lại chịu để cho những thằng bé đầu mới cao chấm mõm chúng đánh đập, xỏ dây và hò hét. Lũ trẻ còn ở cạnh đàn súc vật thì chúng còn được yên lành, bởi vì ngay loài hổ cũng không dám xông vào đám đông đàn mục súc. Nhưng chúng nó mà chạy đi hái hoa

hay đuổi rắn thần lằn, thường có khi chúng bị vỡ mất tăm.

Từ tinh sương, Mowgli ngồi lên lưng con Patna, con trâu to nhất đàn, đi qua đường lãng, và những con trâu khắc màu lam đen, sừng dài quặt ngược về phía sau, mắt thì lơ láo, ở trong chuồng đứng dậy đi theo từng con một. Mowgli dõng dạc bảo bọn trẻ đi theo rằng nó đứng đầu bọn. Nó cầm cái roi tre dài và trơn đánh trâu, và nó bảo một thằng trong bọn là thằng Kamya rằng chúng nó phải trông bò ăn cỏ ở đấy, trong khi nó dắt trâu đi trước, và chúng nó phải cẩn thận không được rời xa đàn bò.

Đồng cỏ Ấn-độ đầy rặt những tảng đá lớn, những mô đất, những hố và những rạch nhỏ. Đàn mục súc tản mác và lẩn khuất ở đấy. Thường thì trâu ưa các vũng ao, các chỗ bùn lầy, để mà dầm mình sưởi trong bùn nóng hàng mấy giờ liền. Mowgli đưa trâu đến chỗ bìa cánh đồng, nơi có sông Waingunga trong rừng chảy ra. Tới đấy, nó tụt ở trên lưng con Rama xuống, và nó chạy lại chỗ bụi tre có anh Xám chờ ở đó.

Anh Xám nói :

— À ! Tôi đợi đây đã bao nhiêu ngày rồi. Cái công việc đi chăn mục súc này là nghĩa lý gì ?

Mowgli nói :

— Người ta sai tôi đấy. Tôi làm mục đồng cho làng trong ít lâu. Có tin gì về Shere Khan không ?

— Nó trở về rồi và nó đã rình đón em mãi ở đây. Bây giờ nó lại đi rồi, vì mồi hiếm. Nhưng nó muốn giết em đấy.

Mowgli đáp :

— Tốt lắm. Nó còn đi vắng, thì anh, không có thì một đứa em anh cứ ra ngồi ở trên mỏm đá, để mỗi khi ra khỏi làng tôi có thể nom rõ. Khi nào nó trở về, anh lại đợi tôi ở chỗ rạch gần gốc cây *dhák* giữa đồng. Không tội gì mà chạy thẳng vào mõm Shere Khan.

Nói đoạn Mowgli kiếm một chỗ nằm ngủ trong bóng rợp trong lúc đàn trâu ăn cỏ chung quanh đấy.

Ở Ấn-độ, chăn trâu bò là một trong các công việc biếng lười nhất thế giới. Đàn bò không ở nguyên một chỗ, chúng ăn cỏ rồi chúng nằm, và lại đổi chỗ nữa. Mà gần như chẳng bao giờ chúng rống lên. Chúng chỉ ậm ừ thôi. Còn lũ trâu thì rất biếm khi nói năng gì. Chúng đi lần lượt từng con một xuống ao bùn, dầm vào bùn cho đến tận mõm, duy có đôi mắt to màu lam, đục như men sành, là nhô ra khỏi mặt nước ; và đàn trâu cứ trơ trơ ở đấy như tượng, Ánh nắng làm rung động các tảng đá trong bầu không khí nóng ran, và các trẻ mục đồng nghe rõ tiếng diều hâu—chỉ có tiếng ấy thôi—huýt ở tít mù tắp trên đầu chúng nó. Chúng đều biết rằng giá chúng sắp chết, hay là có con bò sắp chết, là con diều hâu kia sẽ vù vù bay xuống, là con diều hâu khác ở gần hơn cả, cách đấy hàng bao nhiêu dặm, sẽ trông thấy con trước rơi xuống và sẽ bay lại, và cứ như thế, từ con nọ đến con kia, sẽ có hàng vài chục chú diều hâu đói tự đâu đâu bay lại, trước khi người hay vật chết hẳn. Bọn mục đồng khi ngủ, khi thức, khi thì ngủ thêm giấc nữa khi thì chúng

tết cỏ khô thành những cái rổ con để dựng châu chấu; hay là chúng đi bắt bọ ngựa cho chọi nhau; khi thì chúng xâu quả bồ đào đen đỏ thành từng hàng, chúng rình xem thằn lằn sưởi trên mặt đá, hay xem rắn đuổi bắt ếch nhái ở gần những vũng lầy. Khi thì chúng hát những bài hát dài dằng dặc, cứ hết mỗi câu, chúng lại ngắn lên một cách kỳ khôi. Và đối với chúng, một ngày lại còn dài hơn cả một đời của phần nhiều người ta. Có lúc chúng trát bùn dựng lên một tòa lâu đài, với những tượng người, ngựa, trâu cũng nặn bằng đất bùn; chúng đặt vào tay các tượng người những cành cây lau, và bảo rằng đấy là các vị vua chúa với đội quân lính, hay đấy là những thần thánh mà chúng phải thờ phụng. Rồi tối đến, bọn trẻ gào lên gọi các súc vật cho chúng họp lại; các con trâu giẫng mình bật ra khỏi chỗ bùn đính nham nhám, thành ra tiếng đĩ dùng như tiếng súng, rồi từng con một nối đuôi nhau đi qua khoảng đồng bằng xám xịt để về phía những ánh sáng trong làng lấp lánh ở đằng kia.

Mỗi ngày Mowgli đưa trâu đến chỗ vũng lầy, và mỗi ngày nó thấy cái lưng Anh Xám cách chỗ đồng bằng chừng một dặm rưỡi. Cứ như thế nó biết rằng Shere Khan chưa về. Và mỗi ngày nó lại nằm trên đám cỏ nghe những tiếng ồn vọng lên chung quanh nó mà hồi tưởng lại những ngày sống trong rừng. Trong những buổi sáng dài đằng đẵng và lặng lẽ ấy, giá Shere Khan có trượt cái bước chân thọt của nó ở bụi cây trên kia, bên bờ sông Waingunga, thì Mowgli

cũng nghe rõ mồn một.

Sau cùng, đến một ngày kia, nó không trông thấy Anh Xám ở chỗ cũ. Nó cười, rồi nó lủa trảo đến chỗ rạch gần gốc cây *dhák* phủ kín những hoa màu đỏ cá vàng. Anh Xám đứng đó, lông dựng ngược hết cả lên.

Sói vừa thở vừa rằng :

— Nó lẩn trốn một tháng để cho em không đề phòng nó nữa. Đêm qua, nó vượt cánh đồng với Tabaqui và nó theo rõi đường đi còn nóng hổi hơi em.

Mowgli cau mày :

— Em không sợ Shere Khan, nhưng Tabaqui nhiều mưu kế lắm.

— Em đừng sợ gì cả — Anh Xám vừa nói vừa khẽ liếm mép — tôi có gặp Tabaqui hồi mặt trời mọc; bấy giờ nó đương dạy cái khôn ngoan của nó cho bọn diều hâu. Nhưng nó đã phun tất cả *cho tôi* trước khi tôi giẫn cho nó gẫy sống lưng. Shere Khan định đón em ở cổng làng tối hôm nay... chỉ đón một mình em thôi, chớ không đón người nào khác. Bây giờ nó đương ngủ dưới cái rạch cạn sông Waingunga.

— Hôm nay nó đã ăn gì chưa, hay là nó đói lòng mà đi săn ?

Mowgli hỏi như vậy, vì câu trả lời có nghĩa đến sự sống chết của nó.

— Nó giết hồi mờ mờ sáng... được con lợn... và nó uống nước nữa... Anh nên nhớ rằng Shere Khan không thể bụng đói mà đi săn được, dù là đi săn để báo thù.

— Ồ ! cái thằng điên, cái thằng điên ấy ! Thật nó

là con một đứa bé ! Nó ăn uống no nê và nó lại tưởng là em đợi cho nó ngủ đấy hẳn ! Bây giờ nó ngủ chỗ nào ở trên trên kia ? Nó còn nằm đấy, giá chúng mình chỉ chừng mười đứa cũng có thể hạ nó được. Lũ trâu này không chịu xông vào húc nó, nếu chúng chưa đánh hơi thấy nó, tôi lại không biết nói tiếng trâu. Chúng mình có thể đi vòng ra đằng sau vết nó để cho lũ trâu có đánh hơi thấy vết nó.

Anh Xám nói :

— Nó bơi theo giòng sông Waingunga, từ thật xa ở quãng sông trên, để cho mất vết.

— Em biết rồi, Tabaqui đã xui nó thế. Nó có bao giờ một mình nghĩ ra được đâu.

Mowgli đứng nghĩ ngợi, một ngón tay chọc vào miệng.

— Cái rạch sông waingunga rộng đấy. Rạch ấy thông ra cánh đồng cách đây không nửa dặm. Em có thể đưa đàn trâu đến đầu rạch rồi cho ùa cả xuống . Nhưng rồi hổ nó chạy ra đằng cuối rạch mất. Chúng mình phải bịt lối ấy mới được, Anh Xám, anh có giúp em xẻ đàn trâu ra làm đôi được không ?

— Một mình tôi có lẽ không xẻ được... nhưng tôi đã mang theo một tay phụ lực khôn ngoan đây.

Anh Xám chạy đi và tụt xuống một cái hố. Khi ấy từ dưới hố nhô ra một cái đầu xám to tướng mà Mowgli rất quen biết. và trong bầu không khí ơi ả vang rội lên cái tiếng kêu thảm thiết nhất rừng... cái tiếng hú của con sói đi săn giữa buổi trưa

Mwogli vỗ tay reo rằng :

— Akela ! Akela ! Đáng lẽ em phải nhớ rằng anh không quên em. Chúng ta có một công việc to tát trong tay đấy. Akela, anh hãy cắt đàn bò này ra làm hai. Anh giữ cho bò cái bò con riêng ra một đoàn, và để bò mộng và trâu cày ra một đoàn khác.

Hai con sói chạy ra chạy vào đàn trâu bò, như lối các bà quý phái chơi trò chạy giẫng giây ; đàn trâu thở phò, ngẩng đầu lên và rẽ thành hai đám. Một bên là các bò cái và các bê con chụm lại ở giữa mà giương đôi mắt tức tối, mà dậm chân sẵn sàng đợi con chó sói nào dừng lại một lát là húc, là dày xéo dưới móng. Bên kia là những con bò mộng, và những con bò mộng non cũng đương dậm chân thở phì phò, nhưng chúng không nguy hiểm bằng lũ bò cái, vì chúng không phải giữ gìn cho bê con. Giá có sáu người cũng không thể chia đàn trâu bò gọn gàng như vậy.

Akela thở hồng hộc :

— Ra lệnh như thế nào hử ? Chúng nó đương cố họp nhau lại kia.

Mowgli trèo lên lưng con Rama :

— Akela, anh dồn đàn bò mộng sang bên trái. Anh Xám, khi nào chúng tôi đi rồi, thì anh giữ đàn bò cái cho vững, và đưa chúng nó đi ngược lên chỗ cuối rạch

Anh Xám vừa cắn bên này, cắn bên nọ, vừa thở ỳ ạch mà hỏi :

— Đến tận đâu ?

— Đến chỗ nào hai bên bờ rạch đủ cao cho Shera Khan không vượt nổi - Mowgli hét lên như vậy - Anh giữ chúng nó ở nguyên đấy cho đến khi chúng

tôi đi xuôi xuống.

Đàn bò mộng chạy tế lên khi nghe tiếng Akela sủa. Còn anh Xám thì đứng dừng ngay trước mặt đàn bò cái. Chúng chạy xô lại, nhưng sói đã chạy đằng trước đến tận cuối rạch cho chúng nó đuổi theo, trong lúc Akela dồn đàn bò mộng sang phía trái thật xa.

Mowgli hét :

— Làm việc giỏi đấy ! Cứ cho chạy bừa như thế này một lần nữa là chúng nó có đà ton. Bây giờ thì cẩn thận... cẩn thận đấy, Akela ! Chỉ cần thêm một cái nữa là đàn bò mộng húc đấy. *Hu-gia* ! Thế này còn dữ dội hơn là việc đi dồn đuổi con hoẵng đen. Chắc anh không tin là lũ vật này chạy nhanh đến thế chứ ?

Akela thở trong đám bụi mù :

— Tôi đã... tôi đã săn như thế này hồi còn thời oanh liệt. Tôi có phải dẹp chúng nó chạy vào trong rừng không ?

— Phải, dẹp đi, dẹp nhanh lên ! Rama đương tức điên cuồng lên đây này. Ô, giá tôi có thể nói cho nó hiểu là bây giờ tôi muốn sai nó làm việc gì.

Lần này đàn trâu bò bị dẹp sang bên phải, và nhảy đại vào đám bụi rậm. Cách đấy chừng nửa dặm, lũ trẻ mục đồng khác chăn trâu bò nhìn lại đạng này rồi vội vã ù té chạy cho thật nhanh về làng mà kêu rằng trâu hóa điên bỏ chạy cả đi rồi.

Chương trình hành động của Mowgli cũng khá giản dị. Nó chỉ muốn có một điều là đi một con đường vòng rộng lớn ngược lên trên đồi, đến chỗ khởi đầu

rạch cạn, rồi cho trâu bò chạy thốc xuống, bắt chẹt Shere Khan ở giữa một đàng là trâu bò mộng, một đàng là bò cái. Nó biết rằng con hổ đã ăn uống rồi thì không đủ sức đánh nhau hay đủ sức trèo lên bờ rạch. Lúc này nó đương lên tiếng vỗ về đàn trâu cho yên, và Akela ở tít đằng sau thỉnh thoảng mới sủa vài tiếng để thúc đám trâu bò đi hậu tập. Đi như thế thành ra một đường vòng dài dài dài, vì không muốn đến gần xát chỗ rạch quá, sợ Shere Khan tỉnh dậy mất. Sau cùng Mowgli họp lại đàn bò nhốn nháo ở đầu rạch. Từ chỗ cao ấy, ta có thể nhìn qua tầm ngọn cây đến khoảng đồng bằng mé dưới ; nhưng Mowgli chỉ nhìn đến chỗ sườn rạch. Nó mừng rỡ nhận thấy những sườn này dựng giốc ngược lên, và những cành nho, giây leo mọc ở rìa không có lợi gì cho hổ nếu hổ muốn hấu víu trèo qua lối đó.

Nó giơ tay lên bảo rằng :

— Akela, để cho chúng nó thở đã. Chúng nó chưa đánh hơi thấy gì đâu. Để cho chúng nó thở đã. Tôi phải bảo cho Shere Khan biết. Chúng mình đã tóm được hổ vào lòng rồi.

Mowgli giơ tay ra làm lóa gọi về phía rạch- chẳng khác gì trong hầm vậy - và những tiếng vang nhảy từ tảng đá này sang tảng đá kia.

Sau một hồi lâu, có tiếng meo meo è à ngái ngủ của chú hổ nọ nê vừa mới thức dậy trả lời.

Shere Khan hỏi :

— Ai gọi đấy?

Và một con công lộng lẫy tự dưới rạch vỗ cánh

bay lên mà kêu.

—Ta đây, Mowgli đây. Đồ ăn cắp trâu bò kia, đây là lúc đến Hòn Đá Hội Đồng Xuống dưới...dồn chúng nó xuống đi, Akela! xuống dưới, Rama, xuống dưới ấy đi!

Đàn trâu bò ngập ngừng một lát ở trên đầu dốc, nhưng Akela hết sức múa lưỡi gào lên tiếng hú săn và đàn trâu con nọ chen đẩng sau con kia mà chạy lại, sỏi đá bay mù chung quanh, trông chẳng khác gì một cái tầu thủy vượt trên thác nước. Một khi chúng đã tiến rồi, không có cách gì giữ trâu lại được nữa, và trước khi cả đàn xuống giữa lòng rạch, thì Rama đã húc thùng bụng Shere Khan và con trâu ấy rồng lên.

— Hà! Hà! — Mowgli ngồi trên lưng nó mà nói như vậy—Bây giờ thì mày chết nhé!

Và giòng thác lũ những sừng đen, những mõm sùi bọt, những con mắt trợn trừng, cuồn cuộn xuống rạch, giống y như những tảng đá lăn xuống hồi nước lụt... Các con trâu yếu hơn thì bị dạt sang hai bên sườn rạch, sừng chúng nó cọ vào đấy cào toạc cả những cây leo. Bây giờ thì đàn trâu biết rằng công việc gì đương đợi chúng ở trước mặt... Đấy là cuộc tổng công kích ghê gớm của đàn trâu mà không có con hổ nào hòng chống cự được. Shere Khan nghe thấy tiếng móng ầm ầm như sấm sét bèn đứng lên, nặng nề bò lại chỗ cuối rạch và nhìn khắp mọi phía để tìm cách trốn chạy. Nhưng sườn rạch dốc ngược, hổ cứ phải đứng im ở đấy, bụng ỳ ạch bữa ăn và chỗ nước đã uống. Nó sẵn sàng làm đủ mọi cách, trừ

sự đánh nhau ra. Đàn trâu bò lội xuống chỗ vũng ao mà hổ vừa mới lìa khỏi, và trâu rống lên cho đến khi cái rạch nhỏ hẹp ấy vang lên. Mowgli nghe thấy có tiếng rống khác từ đằng cuối rạch trả lời, và nó thấy Shere Khan quay lại (con hổ vốn biết là trong lúc tuyệt vọng này, thà đương đầu với con trâu còn hơn là với lũ bò mẹ và đàn bê con) khi đó Rama trượt cẳng suýt ngã, cứ tiến bước, dẫm lên một vật gì mềm nhũn, rồi cùng với đàn trâu bò đằng sau ầm ầm tiến vào giữa đàn trâu bò thứ hai; trong lúc xô đụng ấy những con trâu yếu ớt hơn bị dội ngược cả bốn cẳng lên, cái cuộc công kích ấy kéo hai đàn trâu bò chạy thốc xuống chỗ đồng bằng, cả bọn thở phì phò và húc, và dậm cẳng. Mowgli đợi cho có dịp là tụt trên lưng Rama xuống, rồi nó cầm roi đánh bên phải, đánh bên trái chung quanh nó.

— Akela, mau lên! Giữ chúng nó lại. Giãn chúng nó ra, không có chúng nó đánh lẫn nhau bây giờ. Akela, đưa chúng nó đi chỗ khác. *Hai*, Rama! *hai! hai! hai!* Các con ơi! Bây giờ thì nhẹ nhàng, nhẹ nhàng chứ! Xong tất cả rồi.

Akela và Anh Xám chạy đi chạy lại cắn khẽ vào cẳng trâu, và tuy rằng đàn trâu bò quay lại lần nữa để xô lên phía rạch, Mowgli cũng khiến nổi Rama quay đi, và lũ trâu bò cũng chạy theo đến chỗ đầm lầy. Không cần phải dầy xéo Shere Khan nữa. Nó chết rồi, và lũ diều hâu đã kéo đến.

— Các anh ơi, hổ nó chết như một con chó — Mowgli nói vậy, tay thì quờ lấy con dao ở trong cái bao

nó đeo ở cổ từ khi nó sống với xã hội người — Nhưng hồ nó không bao giờ chịu đánh nhau. *Ua-la !* Da hổ đem để trên Hòn Đá Hội Đồng coi cũng đẹp đấy. Chúng ta phải làm việc cho lẹ.

Một thằng bé được người nuôi chắc không bao giờ mơ tưởng đến sự một mình đi lột da con hổ dài mười bộ. Nhưng Mowgli còn thạo hơn bất cứ ai ai về cái việc da súc vật dính như thế nào, phải lột da như thế nào. Tuy vậy đó cũng là một việc cực kỳ nặng nhọc. Mowgli xẻ, kéo, khổ công trong một tiếng đồng hồ, khi ấy các sói đứng nhìn, lưỡi trễ xuống, hay là khi nào thằng bé ra lệnh thì chạy lại kéo dỡ, Bỗng thằng bé thấy một bàn tay đặt trên vai nó ; nó ngước mắt lên thấy Buldeo với khẩu súng hỏa mai của hắn. Thì ra lũ trẻ con chạy về làng thuật lại truyện đàu trâu lồng. Buldeo tức giận lắm liền đi để trừng phạt Mowgli cho mau chóng, vì tội không chăn chc cẩn thận. Bọn sói thấy có bóng người lại bèn lần đi.

Buldeo giận dữ nói :

— Cái trò điên dại này là thế nào? Mày lại in trí rằng mày có thể lột được da con hổ à? Nó bị trâu giết ở chỗ nào?... Chính là con hổ thọt đấy, có món tiền thưởng một trăm *rupee* đổi lấy mạng nó... Được, được, chúng ta sẽ ngơ cho mày cái tội vô ý để trâu bò xổng đi ; có lẽ ta sẽ cho mày một *roupee* tiền thưởng khi nào ta đem da hổ ra Khanhiwara.

Hắn lần trong khố lấy ra một hòn đá lửa, rồi hắn cúi xuống đốt râu Sher Khan. Phần nhiều các tay

săn bắn xứ có tục đốt râu mép hổ cho khỏi bị hồn nó ám ảnh.

— Hèm! — Mowgli vừa nửa như nói một mình vậy, vừa xẻ toạc chỗ da ở cằng hổ — Thế ra bác định đem da đến Khanhiwara để lĩnh thưởng, rồi có lẽ bác sẽ cho tôi một *rupee* đấy ư? Nhưng này, tôi có ý muốn giữ lại bộ da ấy về phần tôi. Ê, lão già kia, hạ lửa xuống!

— Mày ăn nói lối gì với người trùm săn trong làng vậy? Mày nhờ may mắn và nhờ cái ngu ngốc của đàn trâu mới giết được nó. Con hổ vừa mới ăn xong, nếu không bây giờ nó đã ở cách đây hai mươi dặm rồi. Cái thằng ôn mày oắt con kia, mày cũng không lột nổi da nó cho gọn nữa, phải để đến tay tao, Buldeo đây, là kẻ đề cho mày hạch rằng: «Chớ có đốt râu nó!»; Mowgli, tao không cho mày một *anna* (1) tiền thưởng đâu, nhưng tao sẽ cho mày một trận đòn, thế thôi. Để cái xác ấy lại.

Mowgli vừa xẻ chỗ vai hổ vừa bảo rằng:

— Nguyền lên con bò mộng đã chuộc ta, hay là ta phải ở đây suốt buổi chiều mà nói truyện với con khỉ già này? Akela lại đây! lão kia làm em khó chịu lắm!

Buldeo hãy còn đương cúi xuống mé đầu Shere Khan. Hắn bỗng dưng bị con chó sói đè bẹp xuống bãi cỏ, trong khi Mowgli vẫn cố lột da hổ như thể là chỉ có một mình nó ở xứ Ấn-độ này.

---

(1) Một xu

Nó nói lùng bùng trong miệng rằng :

— Ừ, ừ. Nghĩ cho cùng, Buldeo nói phải đấy : bác sẽ không bao giờ cho tôi một *anna* tiền thưởng ! vì có một cuộc hiềm khích cũ kỹ giữa con hổ thọt này và tôi... một truyện hiềm khích cũ lắm ·. và tôi đã thắng rồi.

Cũng nên biết cho Buldeo là già lão trẻ thêm mười tuổi mà có gặp Akela giữa rừng thì lão cũng liều đánh nhau ; nhưng lão thấy con sói kia vâng theo mệnh lệnh thằng bé con, và thằng bé con ấy lại có truyện xích mích với loài hổ ăn thịt người, lão cho rằng con sói ấy không là con vật thường. Đó là phép phù thủy, là tà thuật vào hạng ghê gớm nhất. Buldeo nghĩ như thế và lão tự hỏi không biết cái dạo bùa lão đeo ở cổ có đủ giữ gìn cho mình không. Lão cứ ỳ ra đó, không cựa quậy, tưởng chừng mỗi lúc Mowgli có thể biến thành con hổ được.

Mãi rồi lão mới tiu nghỉu mà rằng :

— Hỡi *Maharaj* ! Hỡi Đại-vương !

Mowgli không ngoái lại. Nó cười gằn :

— Sao ?

— Tôi già cả, tôi tưởng ngài chỉ là một thằng bé mục đồng thôi. Ngài cho phép tôi dậy đi về, hay là tên bộ hạ của ngài sẽ xé tôi ra từng mảnh ?

— Đi đi, đi cho yên lành ! Nhưng mà lần sau bác chớ có dính vào muông thú của ta.., Akela buông hắn ra.

Buldeo khập khểnh chạy về làng cho thật nhanh, vừa chạy vừa ngoái lại xem nhỡ Mowgli có hóa thành

vật gì ghê gớm không. Vừa về tới nơi, lão kể lại một truyện ảo thuật phù phép, biến hóa, khiến người pháp sư phải nghiêm nét mặt lại.

Mowgli vẫn làm việc, nhưng trời đã xẩm tối mà nó và các sói chưa lột hẳn bộ da to lớn đẹp mắt kia ra ngoài xác hổ.

— Bây giờ chúng ta phải giấu cái này đi, rồi cho trâu về. Akela, anh đỡ em bọn trâu lại.

Đàn trâu rong ruổi trong đám sương chiều. Về gần đến làng, Mowgli thấy có ánh lửa, nó nghe thấy người đợi ta thổi tù và, gõ chuông. Hình như nửa số dân làng đợi nó ở cổng.

Nó bụng bảo dạ :

-- Tại mình đã giết Shere Khan

Nhưng một trận mưa đá rít bên mang tai nó, và dân làng bết lên rằng :

— Đồ phù thủy ! Thằng con chó sói ! Đồ quỷ rừng ! Cút đi ! Cút đi cho nhanh, không thì thày pháp sư đây sẽ cho mày hiện nguyên hình chó sói. Bắn đi, Buldeo, bắn đi !

Cái súng hỏa mai cũ kỹ nổ một tiếng to, rồi một con nghé đau đớn rống lên,

Dân làng lại kêu :

— Lại còn phù phép nữa ! Nó làm cho đạn lạc... Buldeo, chính con trâu của bác đấy.

— Cái gì thế vậy ?

Mowgli bỏi thế, trong khi các hòn đá cứ rào rào quanh mình nó.

Akela thản nhiên ngồi xuống và bảo rằng :

— Anh em của em ở đây cũng chẳng khác gì những kẻ trong bầy. Tôi cho rằng nếu những hòn đạn kia mà có ý nghĩa, thì người ta muốn đuổi em đi đây.

Người pháp sư vẫy cái cành cây phép gọi là cây *tulsi* mà quát rằng :

— Con chó sói ! Con chó sói kia ! Cút đi !

— Lại bị đuổi nữa à ? Lần trước, tại vì tôi là người. Lần này, tại vì tôi là sói. Akela, chúng ta đi đi.

Một mụ đàn bà — chính là Messua — chạy lại chỗ đàn trâu mà khóc rằng :

— Ối con ơi, là con ơi ! Người ta bảo rằng con là phù thủy, con có thể tùy thích hóa thành loài vật. Mẹ không tin đâu, nhưng con đi đi, không có thì người ta giết con đấy. Buldeo bảo rằng con là tay pháp thủy, nhưng mẹ thì biết là con đã trả thù cho cái chết của Nathoo.

Đám đông kia quát :

— Messua, trở về đi ! Trở về, không có chúng ta ném chết mụ đấy !

Mowgli cười lên một tiếng cười khô nỏ. Có một hòn đá vừa ném trúng miệng nó.

— Messua về cho mau. Đây là một câu truyện bịa lố lăng mà chúng nó nhắc đi nhắc lại dưới gốc cây to lúc xàm xàm tối. Ít ra con đã trả được mạng con của mẹ. Thôi vĩnh quyết, và mẹ về cho nhanh, vì con sắp trả lại cho họ đàn trâu, nhanh hơn là cái đống mảnh chai họ ném. Con không phải là phù thủy đâu, Messua ạ. Vĩnh quyết cùng mẹ !

Nó hét :

— Bây giờ thì cố lên một lần nữa, hỡi Akela! Anh dồn bầy mục súc về đi!

Không cần phải xỏ đuổi dân trâu cho chúng quay về làng. Akela mới thoạt hú lên là chúng đã dâm sầm như bão táp qua lớp hàng rào, làm đám đông người kia phải tản mác giạt sang hai bên.

Mowgli gào một cách khinh miệt rằng :

— Các người đếm đi. Biết đâu ta chẳng thó lọn mất một con. Đếm lại cho kỹ nhé, không bao giờ ta làm mục đồng ở nội cỏ của các người nữa đâu. Vĩnh quyết cùng với con cái loài người, và chúng bay hãy cảm tạ Messua vì ta không trở lại với đàn sói của ta, săn đuổi chúng bay trong đường phố của chúng bay!

Nó quay đi cùng với chú sói Cô Đơn. Và nó ngẩm nhìn các vì sao, nó thấy trong lòng sung sướng.

— Em ngủ trong các cạm bẫy đã chán rồi, Akela ạ. Chúng ta đem da Shere Khan về đi... Không, ta không làm hại làng ấy bởi vì Messua tốt với em.

Khi mặt trăng lên, buông trên giải đồng bằng một ánh sáng trắng lờ nhờ như sữa, dân làng sợ hãi nhìn ở đằng xa thấy Mowgli đội một cái gì trên đầu, theo sau gót là hai con chó sói, đi một nước kiệu nhanh đều của giống sói. Cái giống kiệu thoăn thoắt ấy nuốt phăng phăng những dặm đường dài mau như là lửa bén vậy. Khi ấy người ta mới đánh chuông chùa, và tha hồ mà thổi tù và, Messua thì khóc rưng rức, và Buldeo thì thêu dệt câu truyện hắn vừa trải qua trong rừng rú, sau rốt lão kể rằng con sói đứng thẳng hai chân sau lên và nói như

người vậy.

Trăng sắp lặn thì Mowgli và hai con sói đến ngọn đồi có Hòn Đá Hội Đồng. Chúng dừng lại ở hang Mẹ Sói.

Mowgli gọi với :

— Họ đuổi con ra khỏi bầy người, mẹ ạ ! Nhưng con trở về với da Shere Khan : con đã giữ lời hứa đấy.

Mẹ Sói bước ra một bước cứng nhắng và đàn con chạy theo sau. Trông thấy bộ da kia, mắt mụ sáng rực lên.

— Cái ngày nó thò đầu thò vai vào hang này để đòi mạng con, con ếch nhỏ của mẹ, thì mẹ có bảo nó rồi... mẹ có bảo nó rằng kẻ đi săn sẽ bị săn. Con làm giỏi đấy.

— Giỏi đấy em bé ạ — một tiếng thâm trầm từ trong bụi rậm đưa ra — vắng em bé, chúng ta trơ trọi trong rừng quá.

Và Bagheera chạy lại chỗ chân không của Mowgli. Cả bọn cùng leo lên Hòn Đá Hội Đồng. Mowgli giải da lên trên hòn đá dẹt, nơi Akela vẫn quen ngồi, và lấy bốn mảnh tre đóng cho chặt. Rồi Akela nằm lên trên đấy mà ném ra cái tiếng gọi cổ kính ở Hội Đồng : « Hỡi sói, hãy nhìn, hãy nhìn cho kỹ ! » giống in như lúc Mowgli bị dẫn đến đó lần đầu.

Từ khi Akela bị phế, bầy không có chủ, ai nấy mặc ý đi săn hay đi đánh nhau. Nhưng do thói quen, tất cả đều hưởng ứng với tiếng gọi kia : có con khập khiễng vì bị sa vào cạm, có con lê một cẳng bị bắn

gẫy, lại còn những con bị ghẻ lở vì đã ăn những thức gớm ghiếc, và một số đông vắng mặt nữa! Những con nào còn ở lại đều đến Hòn Đá Hội Đồng, và được mục kích ở đó cái tấm da vằn của Shere Khan giải trên đá, và những bộ vuốt to tướng lòng thòng ở đầu những cẳng rỗng thịt.

Mowgli nói :

— Hỡi Sói, hãy nhìn cho kỹ ! Ta có giữ lời hứa không ?

Lũ sói sủa lên rằng : Có. Và một con trong bọn, mình nát những thương tích, hú lên :

— Hỡi Akela ! Anh lại hướng dẫn chúng tôi nhé. Hỡi anh, hỡi anh bé con người, anh cũng hướng dẫn chúng tôi nhé : chúng tôi chán không muốn sống không có luật lệ, và chúng tôi muốn lại trở nên Dân Tự Do.

Bagheera gầm gừ :

— Không, không thể thế được. Nếu một khi nọ nè, các chú lại giở chứng điên dại ra thì sao ? Có phải là tự dưng các chú đeo cái tên Dân Tự Do đâu ? tự do là sở hữu của các chú. Hỡi Sói, các chú hãy ăn cái tự do đi nào !

Mowgli nói :

— Bầy người và bầy sói đã xua đuổi tôi rồi. Từ nay tôi sẽ săn một mình trong rừng rú.

Bốn chú sói con cùng nói :

— Chúng ta sẽ săn với em !

Mowgli đi, và từ ngày ấy, nó săn trong rừng với bốn sói con. Nhưng nó không mãi mãi cô độc đâu,

bởi vì sau đó vài năm, nó thành người lớn và nó lấy vợ.

Nhưng đấy là câu truyện dành cho người lớn.

. . .

BÀI HÁT CỦA MOWGLI

(Bài thắng bẻ hát ở Hòn Đá Hội Đồng, khi nó nhảy múa trên da Shere Khan).

Đây là bài hát của Mowgli – Ta, Mowgli, ta hát đấy. Rừng rú hãy nghe xem ta đã làm những gì.

Shere Khan bảo rằng nó sẽ giết — nó sẽ giết — rằng lúc xâm xẩm tối nó sẽ giết con ếch Mowgli ở gần cổng làng !

Nó ăn và nó uống. Uống cho nhiều, Shere Khan ạ, vì biết bao giờ mày mới được uống nữa ? Mày ngủ đi mà mê mộng đến mồi của mày.

Tôi có một mình ở ngoài đồng. Anh Xám lại đây với em ! Còn anh, anh Cô Đơn, anh lại đây, tối nay ta săn giống thú lớn.

Các anh dồn những con trâu mộng lại, những con trâu lông xanh, mắt dữ tợn ấy. Các anh hay dẫn nó lại chỗ này, chỗ nọ theo mệnh lệnh tôi. Shere Khan, mày còn ngủ nữa không ? Dậy đi, ở thức dậy đi ! Ta đến đấy, và đàn trâu theo ta đấy.

Con Rama là vua loài trâu đương dậm cẳng. Hỡi giòng nước sông Waingunga, Shere Khan đi đâu thế ?

Nó nào có phải là con dím Sahi để mà đào lỗ,

nó nào có phải là con công Mor để mà bay.

Nó không phải là con dơi Mang để mà treo mình ở cành cây.

Hỡi những cành tre đương kẽo kẹt kia, hãy bảo cho ta biết là nó tiến đi đằng nào rồi.

Âu! Nó đấy! *A-hu!* Nó đấy! Thằng thọt nằm sống soài dưới chân Rama. Mày đây mà giết đi xem nào! Mồi đây; mày hãy làm gẫy cổ trâu đi xem nào!

Suỵt, nó ngủ đấy. Chúng ta không đánh thức nó dậy. vì nó khỏe lắm. Đàn diều hâu bay xuống để xem sức khỏe của nó. Đàn kiến đen bò lên để xem sức khỏe của nó. Một đám đông đúc họp lại để mừng cho nó.

Á-lá-lá! Tôi không có gì để mặc, dân diều hâu sẽ trông thấy tôi trần truồng. Tôi hổ thẹn với họ.

Shere Khan cho tao mượn cái áo của mày.

Cho tao mượn cái áo vằn vui mắt của mày, để cho ta đến hòn Đá Hội đồng.

Thế lên trên con bò mộng đã trả nợ cho ta, ta đã hứa một điều — một điều nho nhỏ. Ta chỉ thiếu có áo của mày mới giữ được lời hứa.

Tay cầm dao — con dao giống người vẫn dùng — với con dao của tay săn ta sẽ cúi xuống để lấy cái gì của phần ta.

Hỡi giòng nước sông Waingunga, Shere Khan cho ta cái áo của nó đấy, vì nó yêu ta. Anh Xám kéo đi Akela kéo đi! Da Shere Khan nặng lắm thay.

Bầy người họ tức tối. Họ ném đá và nói như tuồng

trẻ con. Miệng tôi dớm máu. Để cho tôi đi nào.

Trong đêm tối, trong đêm oi ả, các anh em hãy chạy mau với tôi. Chúng ta rời bỏ các ánh sáng trong làng, chúng ta đi lại chỗ vừng trăng thấp lè tè.

Hỡi giòng nước sông Waing nga, bầy người đã đuổi tôi rồi. Tôi không làm hại họ cả, nhưng họ sợ tôi. Tại sao nhỉ?

Hỡi bầy sói, các anh cũng đuổi tôi nữa. Rừng rú khép lại với tôi rồi, cả cửa làng cũng khép lại như thế. Tại sao nhỉ?

Giống như con Mang bay đi bay lại giữa đám súc vật và đám chim, tôi bay đi bay lại giữa làng và rừng rú. Tại sao nhỉ?

Tôi nhảy múa trên da Shere Khan, nhưng tôi buồn rầu lắm. Những cục đá trong làng đánh vào miệng tôi làm cho tôi đau ê ẩm. Nhưng tôi lại vui thích vì tôi đã trở về Rừng rú. Tại sao nhỉ?

Hai điều ấy đánh lộn nhau trong lòng tôi, như mùa xuân hai con rắn đánh nhau. Nước ở trong mắt tôi rơi xuống, mà tuy thế, tôi vẫn cười. Tại sao nhỉ?

Tôi là hai Mowgli, nhưng da Shere Khan ở dưới chân tôi. Tất cả rừng rú đều biết tôi đã giết Shere Khan. Hỡi Sói, hãy nhìn, hãy nhìn cho kỹ!

A-hé! Lòng tôi nặng những điều mà tôi chẳng hiểu gì sốt cả.

Permi d'imprimer N° 129 en date du 23-3-1944
délivré par le Service local de l'I.P.P. du Tonkin.
Tirage 6000 exemplaires

Giá : 0$80